

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **B. T. T.**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2024, č. j. CPR-2089-6/ČJ-2024-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2024, č. j. CPR-2089-6/ČJ-2024-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil rozhodnutí ze dne 14. 11. 2023, č. j. KRPA-62529-28/ČJ-2022-000022-SV (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

„prvostupňové rozhodnutí“), vydané Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělení kontroly pobytu, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), tak, že upřesnil, že počátek doby zákazu vstupu žalobkyně na území členských států se stanoví ode dne, kdy žalobkyně vycestuje z území členských států Evropské unie, a nikoliv z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Dále žalovaný upřesnil, že lhůta 20 dní k vycestování se vztahuje na vycestování z území členských států Evropské unie, nikoliv podle aktuální právní úpravy z území Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Ve zbylé části žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 8. 2022 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu v délce dvou let, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítá, že nebyl zjištěn skutečný stav věcí, jak vyžaduje zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 správního řádu. Správní orgány musí zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost uložena v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány zohlednily pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně dále namítla porušení § 2 odst. 4 správního řádu.
4. Správní vyhoštění je zcela nepřiměřené a neodpovídající okolnostem případu. Vzhledem k relativně krátké době neoprávněného pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“), kdy se dobrovolně dostavila na pracoviště správního orgánu svou pobytovou situaci vyřešit, jakož i s ohledem na její dosavadní dlouhodobý pobyt na území ČR a s přihlédnutím k jejím osobním poměrům je uložení správního vyhoštění zjevně nepřiměřené okolnostem a nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně.
5. Žalobkyně se dne 24. 2. 2022 dobrovolně dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně s úmyslem řešit svou pobytovou situaci, protože z usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 17. 12. 2021, č. j. OAM-78686-8/ZM-2021, vyplývalo, že žalobkyni měla zaniknout doba platnosti zaměstnanecké karty ke dni 18. 12. 2020, a vznikla tak pochybnost o oprávněnosti jejího pobytu.
6. Uvedené usnesení OAMP bylo v mezidobí zrušeno pro nezákonnost rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 5. 4. 2022, č. j. MV-36887-4/SO-2022. Komise v tomto rozhodnutí dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně nesprávně aplikoval § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, když žádost žalobkyně posoudil jako zjevně právně nepřijatelnou. Komise uvedla, že sdělení zaměstnavatele o ukončení zaměstnání cizince nelze považovat za listinu, kterou by vydal státní orgán ČR, a nelze na ni aplikovat presumpci správnosti a pravdivosti ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Komise dodala, že judikatura správních soudů se

restriktivně vymezila proti ukončování pobytového oprávnění cizinců na základě sdělení zaměstnavatele o ukončení zaměstnání a odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 12. 2019, č. j. 57 A 137/2018-44, podle něhož správní orgán musí nejprve postavit na jisto, že došlo k soukromoprávnímu jednání podle zákoníku práce, spočívajícím v ukončení pracovního poměru cizince.

7. Žalobkyně má tedy za to, že ani v cizineckém pobytovém řízení vedeném u Ministerstva vnitra nebylo v době jejího dostavení se na pracoviště správního orgánu cizinecké policie pravomocně postaveno na jisto, zda vůbec zanikla platnost její zaměstnanecké karty ke dni 18. 12. 2020. Pochybnosti o oprávněnosti pobytu dostala až v návaznosti na usnesení ze dne 17. 12. 2021, č. j. OAM-78686-8/ZM-2021, které však bylo následně zrušeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2022, č. j. MV-36887-4/SO-2022.
8. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na zásah do jejího rodinného a soukromého života. Žalobkyně se domnívá, že s ohledem na její mnohem slabší a závislé postavení coby cizince, který vůbec nehovoří česky, pracuje v dělnické profesi a v ničem se v ČR nevyzná, bylo především povinností zaměstnavatele, aby dbal o řádné dodržování předpisů o zaměstnanosti. Žalobkyně se po celou dobu svého pobytu na území v dobré víře domnívala, že má veškeré papíry v pořádku. Ve Vietnamu přitom již nikoho nemá. Během pobytu zde si vytvořila pevné vztahy soukromé i rodinné povahy. Správní orgány při posuzování přiměřenosti dospěly k nesprávnému a místy nepřezkoumatelnému závěru.
9. Délka zákazu vstupu uložená napadeným rozhodnutím je zjevně nepřiměřená okolnostem daného případu. Délka zákazu vstupu není přesvědčivě odůvodněna a neodpovídá okolnostem případu. V obdobných případech správní orgán I. stupně přistupuje k uložení mírnějších opatření, např. k uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán vzal v potaz toliko okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně, avšak vůbec nepřihlížel k okolnostem žalobkyni polehčujícím, jako zejména k jejímu dobrovolnému dostavení se na pracoviště správního orgánu a k délce dosavadního pobytu, nezohlednil vytvořené vazby a především pochybnosti, zda vůbec žalobkyni skutečně ex lege zanikla zaměstnanecká karta podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
10. Také lhůta k vycestování v délce 20 dní je nepřiměřeně krátká a neodpovídá okolnostem případu, zejména délce dosavadního legálního pobytu žalobkyně na území, když lhůtu k vycestování je možné stanovit až v délce 60 dnů.
11. K odnětí jednotného povolení může podle čl. 8 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (dále jen „směrnice 2011/98/EU“) dojít jedině na základě rozhodnutí, coby individuálního správního aktu, a nikoli bez dalšího ex lege, jak stanoví národní právní úprava v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nesoulad národní úpravy s právem Evropské unie je přitom zjevný již ze samotné dikce předmětných ustanovení zákona o pobytu cizinců a směrnice 2011/98/EU.
12. Žalobkyně se domnívá, že s ohledem na specifické okolnosti daného případu, kdy ani v pobytovém správním řízení nebylo v době zahájení řízení o správním vyhoštění

pravomocně rozhodnuto o neprodloužení zaměstnanecké karty, žalobkyně se preventivně dobrovolně dostavila na pracoviště cizinecké policie, neboť v důsledku usnesení OAMP byly dány pochybnosti o oprávněnosti jejího pobytu na území, nelze dospět k jednoznačnému závěru o naplnění důvodů pro uložení správního vyhoštění, zároveň je důsledkem uložení správního vyhoštění zcela nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně.

13. Žalobkyně podala ve věci neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobu ke Krajskému soudu v Praze, které je vedeno pod sp. zn. 43 A 85/2022.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami, s nimiž se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a tohoto zákona. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Žalovaný je přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit, v daném případě je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření.

IV. Obsah správního spisu

15. Dne 14. 10. 2021 žalobkyně požádala OAMP o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. OAMP shledal žádost žalobkyně nepřijatelnou, neboť v době podání žádosti již nebyla držitelkou zaměstnanecké karty. Dle OAMP zaměstnanecká karta žalobkyně zanikla ke dni 18. 12. 2020 v souladu s ustanovením § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. OAMP zastavil řízení o žádosti žalobkyně usnesením ze dne 17. 12. 2021, č. j. OAM-78686-8/ZM-2021.
16. Dne 24. 2. 2022 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění a téhož dne byl proveden výslech účastníka řízení. V rámci výslechu žalobkyně odmítla odpovědět na několik položených otázek s tím, že všechno řekla svému advokátovi. Sdělila, že na území ČR vstoupila dne 12. 10. 2017. Ke svému zaměstnání uvedla, že pracovala ve firmě jako šička, přičemž si nepamatovala, kdy s prací skončila. Žalobkyně na otázku ohledně rodinných poměrů odpověděla, že se jedná o soukromou věc, na otázku nechtěla odpovídat. Sdělila, že je v ČR sama a má zde akorát kamarádku, která se provdala za Čecha. V ČR nemá žádného příbuzného, ani manžela či přítele. Nenachází se zde žádná osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo kterou by měla v péči. Ve Vietnamu žila s matkou a nemá tam žádný majetek. Nedávno podala žádost o prodloužení povolení k pobytu a teprve poté se dozvěděla, že jí povolení k pobytu skončilo. Když se dozvěděla, že na území pobývá bez oprávnění, šla to vyřizovat. Přesně nevěděla, kdy se dozvěděla, že je její povolení k pobytu již neplatné. V případě návratu do Vietnamu jí nehrozí mučení, trest smrti, nelidské, či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. Dříve bydlela v K., potom se přestěhovala do obce Ž., kde dříve pracovala, a když skončila ve firmě, přestěhovala se ke kamarádce. Všechno jí měl zařizovat jeden člověk z vietnamské komunity. Ten jí

poskytoval službu, nedělal správné kroky, právě proto přišla o pobyt. Ve Vietnamu nemá vlastní bydlení, mohla by bydlet u sourozenců. Chtěla by tady zůstat a vydělat nějaké peníze na zaplacení dluhů.

17. Dne 28. 3. 2022 vydal OAMP závazné stanovisko, podle kterého je vycestování žalobkyně do země původu možné.
18. Právní zástupce žalobkyně zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. K vyjádření přiložil rozhodnutí Komise ze dne 5. 4. 2022, č. j. MV-36887-4/SO-2022, kterým Komise zrušila rozhodnutí OAMP ze dne 17. 12. 2021, č. j. OAM-78686-8/ZM-2021, a věc vrátila k novému projednání. Žalobkyně totiž žádala o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a OAMP svým usnesením zastavil řízení o této žádosti, neboť mu bylo známo, že pracovní poměr žalobkyně u zaměstnavatele X a.s. skončil ke dni 19. 10. 2020, neboť mu bylo doručeno sdělení Úřadu práce ČR o ukončení zaměstnání žalobkyně. Podle Komise OAMP nesprávně aplikoval § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, když žádost žalobkyně posoudil jako zjevně právně nepřipustnou, řízení o žádosti žalobkyně měl zastavit podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného rozhodnutí zároveň vyplývá, že sdělení Úřadu práce ČR, ze kterého správní orgán I. stupně vyvodil skončení pracovního poměru žalobkyně, nebylo součástí správního spisu.
19. Dne 17. 6. 2022 správní orgán I. stupně požádal OAMP o informaci, zda žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyni opravňuje k pobytu na území ČR.
20. OAMP ve svém sdělení ze dne 29. 6. 2022 k žádosti uvedl, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě udělené zaměstnanecké karty s platností do 16. 10. 2021. Dne 14. 10. 2021 žalobkyně požádala o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. OAMP však bylo z úřední činnosti známo, že pracovní poměr na pozici, pro kterou jí byla zaměstnanecká karta vydána, skončil ke dni 19. 10. 2020. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak zaměstnanecká karta žalobkyně zanikla ke dni 18. 12. 2020. Jelikož žalobkyně podala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty poté, co její platnost zanikla, OAMP řízení o její žádosti zastavil, přičemž ke dni vyhotovení sdělení bylo vedeno řízení o odvolání žalobkyně proti druhému usnesení OAMP o zastavení řízení o její žádosti. OAMP shrnul, že v době vyhotovení sdělení nebylo s žalobkyní vedeno žádné řízení, které by ji opravňovalo k pobytu na území ČR.
21. Dále z výpisu z cizineckého informačního systému vyplývá, že OAMP bylo dne 2. 12. 2020 doručeno sdělení úřadu práce o předčasném ukončení zaměstnání u zaměstnavatele X, A.S. ke dni 19. 10. 2020, zaměstnanecká karta žalobkyně tudíž zanikla ke dni 18. 12. 2020. Z výpisu z CIS zároveň vyplývá, že žalobkyně byla na pozici šičky u zaměstnavatele A. T. výrobní družstvo zaměstnána od 17. 10. 2017 do 16. 7. 2020 v obci Č. K.
22. Ze záznamu o žádosti o prodloužení pobytu vyplývá, že žalobkyně k této žádosti přiložila pracovní smlouvu se společností K. spol. s r.o. ze dne 20. 10. 2020.
23. Správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval dne 25. 2. 2023 k doložení rodinných vazeb na území ČR do 10ti dnů ode dne doručení výzvy.
24. Správní orgán I. stupně dne 5. 9. 2023 požádal OAMP o zaslání druhého rozhodnutí Komise ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a dále o

zaslání usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2022, č. j. 43 A 85/2022-21, kterým krajský soud nepřiznal žalobě žalobkyně odkladný účinek.

25. Odbor správní Ministerstva vnitra zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 15. 9. 2023 usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku žalobě žalobkyně. Krajský soud v Praze v usnesení uvedl, že spornou je v daném případě otázka, zda zanikla platnost původní zaměstnanecké karty žalobkyně před podáním předmětné žádosti o prodloužení její platnosti. Zároveň Odbor správní Ministerstva vnitra zaslal správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí Komise ze dne 19. 9. 2022, č. j. MV-113078-4/SO-2022. Komise v tomto rozhodnutí potvrdila rozhodnutí OAMP, kterým OAMP zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti její zaměstnanecké karty. Komise také zohlednila, že OAMP si opatřil sdělení, ve kterém bylo uvedeno datum ukončení pracovního poměru žalobkyně, pro který jí byla zaměstnanecká karta udělena. Komise shledala, že žalobkyně žádá o prodloužení doby platnosti její zaměstnanecké karty v době, kdy k tomu již není oprávněna. Dle Komise přitom žalobkyně pouze poukázala na judikaturu v otázce ukončení pracovního poměru, samotné skončení pracovního poměru však nezpochybnila a nenabídla žádný alternativní sled událostí. K námitce žalobkyně, že podle čl. 8 směrnice 2011/98/EU může k odnětí jednotného povolení dojít pouze na základě rozhodnutí a nikoliv bez dalšího ex lege, Komise poukázala na judikaturu správních soudů, které shledaly tuto národní právní úpravu v souladu se směrnicí 2011/98/EU. Pracovní poměr žalobkyně skončil ke dni 19. 10. 2020, což žalobkyně nikterak nerozporovala, zaměstnanecká karta tudíž zanikla ke dni 18. 12. 2020 podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
26. Právní zástupce žalobkyně byl správním orgánem I. stupně dne 25. 10. 2023 informován o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim do 5 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobkyně navrhla přerušení řízení o jejím správním vyhoštění do doby, než krajský soud rozhodne o její žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
27. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dva roky.
28. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání. Žalovaný požádal OAMP o prověření překážek vycestování a ministr vnitra dne 20. 2. 2024 potvrdil původní závazné stanovisko OAMP, dle něhož bylo shledáno, že je vycestování žalobkyně možné. Součástí spisu je také Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 Bezpečnostní a politická situace v zemi. Žalovaný vyrozuměním ze dne 29. 2. 2024 informoval zástupce žalobkyně o možnosti seznámit se se závazným stanoviskem ministra vnitra.
29. Napadeným rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně pobývala na území ČR od 19. 12. 2020 do 24. 2. 2022 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalobkyni mohl být po zániku zaměstnanecké karty vydán výjezdní příkaz, který by ji opravňoval k přechodnému pobytu na území po nezbytnou dobu potřebnou k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Ačkoliv je výjezdní příkaz vydáván z moci úřední, podmínkou vydání je dostavení se cizince s cestovním dokladem ke správnímu orgánu. Pokud tak neučiní, nelze považovat za pochybení správního

orgánu, že výjezdní příkaz nebyl vydán. Žalovaný tedy přistoupil na domnělé vydání výjezdního příkazu (na v té době možnou maximální 60 denní dobu), a to ve prospěch cizinky, přesto ale doba neoprávněného pobytu (od 17. 2. 2021 do 24. 2. 2022) odůvodňuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný konstatoval, že jako polehčující okolnost shledal pouze osobní dostavení se žalobkyně ke správnímu orgánu.

30. K pobytové historii žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyni byla vydána zaměstnanecká karta s platností od 17. 10. 2019 do 16. 10. 2021 k zaměstnavateli A. T. Výrobní družstvo, což koresponduje s tvrzením žalobkyně, že pracovala jako šička a nepamatuje si datum, kdy s prací ve firmě skončila. Dle policejních evidencí s prací ve firmě skončila dne 16. 7. 2020. Následně jí bylo vydáno povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele X a.s., s platností od 20. 7. 2020. Dne 2. 12. 2020 bylo OAMP doručeno sdělení úřadu práce o předčasném ukončení zaměstnání ke dni 19. 10. 2020, ze zdravotních důvodů. Součástí spisu je výpis z centrální evidence úřadu práce, v němž je uvedeno předčasné ukončení zaměstnání dne 19. 10. 2020 a platnost zaměstnanecké karty do 18. 12. 2020. Dle § 53 odst. 3 správního řádu je sdělení úřadu práce listina, kterou vydal státní orgán ČR, která potvrzuje její pravdivost. Platnost zaměstnanecké karty žalobkyně zanikla ke dni 18. 12. 2020. Žalobkyně tak nebyla dne 14. 10. 2021 oprávněna k podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 12. 2019, č. j. 57 A 137/2018-44, není přílehlavý, neboť v daném případě nedošlo ke zrušení zaměstnanecké karty dle § 46e zákona o pobytu cizinců, ale k jejímu zániku dle § 63 odst. 1. OAMP nerozhodoval o zániku platnosti zaměstnanecké karty, ale o žádosti o její prodloužení v době, kdy žalobkyně již zaměstnaneckou kartu neměla. Nebylo tedy povinností správního orgánu I. stupně zjišťovat, jakým způsobem byl ukončen pracovní poměr žalobkyně u zaměstnavatele, ale to, zda žalobkyně pobývala na území ČR bez oprávnění k pobytu. Závěr správního orgánu I. stupně, že žalobkyně na území ČR pobývá od 19. 12. 2020 do 24. 2. 2022 bez oprávnění k pobytu je vzhledem ke zjištěným skutečnostem a okolnostem případu správný. Co se týče tvrzené nevědomosti, je to žalobkyně, která musí dodržovat povinnosti spojené s pobytovým režimem. Má si být vědoma, za jakých podmínek je její oprávnění k pobytu na území vydáváno, a měla by být srozuměna, že při nedodržení těchto podmínek bude muset vycestovat a nebude se moci na území zdržovat. Žalobkyně měla dle svého tvrzení pojmout pochybnosti o oprávněnosti pobytu po doručení usnesení OAMP o zastavení řízení o žádosti ze dne 17. 12. 2021, přičemž jí toto usnesení bylo doručeno dne 20. 12. 2021. Ke správnímu orgánu I. stupně se však dostavila až po dvou měsících dne 24. 2. 2022. Žalobkyně zároveň nenabídla žádné důkazy o tom, že stále pracuje na pozici, pro kterou jí byla zaměstnanecká karta vydána, a na položené otázky nechtěla odpovědět.
31. Námitku nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně žalovaný odmítl. Žalobkyni bylo v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně však ve svůj prospěch neuvedla nic konkrétního, k čemu by bylo možno přihlédnout, a nevyplývaly žádné konkrétní skutečnosti, které by měly způsobovat nepřiměřený zásah. Žalobkyně nemá na území ČR žádné rodinné ani osobní vazby, bydlí u kamarádky v Praze, k rodinným poměrům nechtěla nic uvést, ačkoliv k tomu byla v řízení několikrát vyzvána. Za dobu svého pobytu na území ČR si nevytvořila žádné vazby, které by způsobovaly nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Ani její špatná ekonomická situace (dluhy v zemi původu) nemohou být překážkou

správního vyhoštění. Je nepochybné, že rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne do života žalobkyně, nejde však o nepřiměřený zásah.

32. K námitce žalobkyně, že k odnětí jednotného povolení může podle čl. 8 směrnice 2011/98/EU dojít jedinečně na základě rozhodnutí, shledal žalovaný nedůvodnou. Směrnice poskytuje záruky pro případy, kdy správní orgán odejme jednotné povolení, tedy pokud ruší platnost zaměstnanecké karty (§ 46e zákona o pobytu cizinců) a vydává přitom rozhodnutí, nebo v situaci, kdy o zaměstnaneckou kartu požádá. Ustanovení § 63 odst. 1 ve spojení s § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců však upravuje jinou situaci, kdy platnost zaměstnanecké karty zaniká. Povinností žalobkyně bylo oznámit změnu zaměstnavatele, což neučinila, a tím došlo k zániku platnosti zaměstnanecké karty, nikoliv k jejímu odejmutí. Skutečnost, že brojí proti rozhodování správního orgánu OAMP v řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, není podstatná, neboť se jedná o jiné řízení, vedené s jiným správním orgánem. V době zahájení správního řízení tak žalobkyně pobývala na území ČR bez oprávnění k pobytu.
33. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku, že závazné stanovisko není dostatečně odůvodněné, přičemž závazné stanovisko ministerstva vnitra potvrdil také ministr vnitra a konstatoval, že vycestování žalobkyně je možné.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
36. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
37. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že je rozhodnutí o správním vyhoštění zcela nepřiměřené a neodpovídající okolnostem jejího případu vzhledem k relativně krátké době neoprávněného pobytu na území ČR, když se dobrovolně dostavila na pracoviště správního orgánu svou pobytovou situaci vyřešit, jakož i s ohledem na její dosavadní dlouhodobý pobyt na území ČR a s přihlédnutím k jejím osobním poměrům.

38. Žalobkyně na území ČR pobývala bez oprávnění k pobytu v období od 17. 2. 2021 do 24. 2. 2022, když žalovaný ve prospěch žalobkyně zohlednil, že po zániku platnosti zaměstnanecké karty mohla získat výjezdní příkaz maximálně na dobu 60 dnů. Nejedná se tedy o relativně krátkou dobu neoprávněného pobytu. Soud neshledal, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění za daných okolností bylo nepřiměřené. Skutečnost, že se žalobkyně dobrovolně dostavila ke správnímu orgánu, byla žalovaným zohledněna, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„ze správního spisu a ani z podaného odvolání nebyla odvolacím orgánem zjištěna žádná polehčující okolnost (vyjma osobního dostavení cizinky ke správnímu orgánu), která by vedla ke změně výroku napadeného rozhodnutí.“* Samotná skutečnost dobrovolného dostavení se k policii není takové povahy, aby musela bez dalšího vést k nemožnosti vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Naopak, podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byly splněny.
39. Nutno přisvědčit žalovanému, že tvrzení žalobkyně o tom, že si nebyla vědoma zániku zaměstnanecké karty, nemá vliv na skutečnost, že na území pobývala neoprávněně. Samotná skutečnost, zda si žalobkyně byla vědoma neoprávněnosti pobytu není podstatná pro naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění. (Ne)vědomost může být hodnocena v rámci přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a z hlediska uložení délky zákazu pobytu. Soud musí zároveň přisvědčit žalovanému, že žalobkyně sice uváděla, že se o neoprávněnosti svého pobytu dozvěděla až po obdržení usnesení OAMP o neprodloužení doby platnosti její zaměstnanecké karty, netvrdila však a ani jinak nedoložila, že mohla být v dobré víře, že její pracovněprávní vztah neskončil. Žalobkyně tedy žádným způsobem nevysvětlila, z jakého důvodu si nebyla vědoma neoprávněnosti svého pobytu. Samotná neznalost zákona přitom její nelegální pobyt omlouvat nemůže. Žalobkyně zároveň uvedla, že pochybnosti o oprávněnosti svého pobytu nabyla až 20. 12. 2021 po obdržení usnesení o zastavení řízení o její žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, přesto se ke správnímu orgánu I. stupně dostavila až dne 24. 2. 2022, tj. více než o dva měsíce později. Z těchto okolností nelze vydání rozhodnutí o správním vyhoštění považovat za nepřiměřené.
40. Namítá-li žalobkyně, že je rozhodnutí o jejím správním vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého života, soud neshledal ani tuto námitku důvodnou. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2013, č. j. 9 A 91/2010-72, je ve vlastním zájmu cizince, aby v řízení o uložení správního vyhoštění již ve své účastnické výpovědi před správním orgánem I. stupně pravdivě a úplně vylíčil všechny skutečnosti, které považuje pro posouzení věci za významné. Žalobkyně v rámci výsledku provedeného dne 24. 2. 2022 uvedla, že na území ČR nemá žádné příbuzné. Má zde kamarádku, která se provdala za Čecha, a s nimi žije ve společné domácnosti. Soud přisvědčuje žalovanému, že vyjádření žalobkyně o jejím soukromém a rodinném životě v ČR nesvědčí o tom, že by její vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně z Vietnamu vycestovala v roce 2017, tj. ve věku 55 let. Žalobkyně tedy jako dospělá pobývala na území Vietnamu, mluví vietnamským jazykem a jak uvedla, mohla by při návratu do Vietnamu pobývat u sourozenců. Na území ČR přitom neuvedla žádné blízké vztahy takové povahy a pevnosti, kvůli nimž by mohlo její nucené vycestování představovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého či rodinného života. Z vyjádření žalobkyně nevyplynulo, že by její zdravotní stav bránil jejímu vycestování a návratu do země původu, ani že by na území ČR navázala významné společenské a kulturní vazby a že by se její vazby k Vietnamu natolik zpřetrhaly, že by bylo nemyšlitelné, aby se do vlasti vrátila.

41. Žalobkyně dále namítala, že s ohledem na její mnohem slabší a závislé postavení coby cizince, který vůbec nehovoří česky, pracuje v dělnické profesi a v ničem se v ČR nevyzná, bylo především povinností zaměstnavatele, aby dbal o řádné dodržování předpisů o zaměstnanosti. Žalobkyně se po celou dobu svého pobytu domnívala, že má veškeré dokumenty v pořádku. Soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů, když tyto skutečnosti nehodnotil jako polehčující okolnosti, neboť všechny osoby, jimž je uloženo správní vyhoštění, jsou cizinci a většina z nich česky nehovoří. Samotná skutečnost, že je žalobkyně cizinkou, nemluví česky a pracuje v dělnické profesi a nevyzná se v ničem v ČR, není důvodem pro neuložení správního vyhoštění. Je povinností cizinců, aby se seznámili s podmínkami platnosti svého povolení k pobytu. Žalobkyně sice tvrdí, že zaměstnavatel měl zajistit, aby žalobkyně na území nepobývala neoprávněně, avšak soud musí přisvědčit žalovanému, že zaměstnavatel svou zákonnou povinnost splnil a úřadu práce oznámil ukončení pracovního poměru žalobkyně. Žalobkyně netvrdila ani v průběhu řízení před správními orgány a netvrdí ani nyní, že by tento pracovní poměr trval i po 19. 10. 2020 a z jakých důvodů. V rámci výsledku provedeného dne 24. 2. 2022 uvedla, že si nepamatuje, kdy s prací skončila. Ze spisového materiálu zároveň vyplývá, že žalobkyně i v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty sice namítala nesprávné posouzení otázky, zda jí povolení k pobytu zaniklo, ani v tomto řízení však neuváděla, že by na dané pracovní pozici pracovala i po 19. 10. 2020, případně jiné konkrétní skutečnosti, které by zpochybňovaly skončení pracovního poměru ke dni 19. 10. 2020.
42. Uvádí-li žalobkyně ve své žalobě, že ve Vietnamu nikoho nemá, je to zcela v rozporu s tím, co uvedla během výsledku dne 24. 2. 2022, kdy žalobkyně uvedla, že by po návratu do Vietnamu mohla žít u svých sourozenců. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že si během pobytu na území ČR vytvořila pevné vztahy soukromé i rodinné povahy, neboť tyto žádným způsobem neobjasnila ani nedoložila.
43. Žalobkyně dále namítala, že ani v cizineckém pobytovém řízení nebylo postaveno najisto, zda v době jejího dostavení se na pracoviště správního orgánu I. stupně zanikla její zaměstnanecká karta ke dni 18. 12. 2020. Soud neshledal, že by skutečnost následného zrušení usnesení OAMP o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně měla vliv na závěry správních orgánů ohledně neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR. Ze správního spisu totiž jednoznačně vyplývá, že byly předchozí nedostatky v řízení před OAMP odstraněny, a i rozhodnutím Komise bylo potvrzeno, že k zániku zaměstnanecké karty žalobkyně došlo ke dni 18. 12. 2020.
44. Podle čl. 6 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“) *je-li státní příslušník třetí země, který pobývá na území členského státu neoprávněně, účastníkem probíhajícího řízení o obnovení povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu, zváží tento členský stát, zda neupustí od vydání rozhodnutí o navrácení, a to až do ukončení probíhajícího řízení, aniž je dotčen odstavec 6.*“
45. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že správní orgány zohlednily probíhající řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, avšak shledaly, že z těchto rozhodnutí vyplývá, že zaměstnanecká karta žalobkyně zanikla ke dni 18. 12. 2020. Podle § 73 odst. 2 správního řádu je přitom pravomocné rozhodnutí závazné pro všechny správní orgány. Správní orgán I. stupně ověřoval, zda žalobkyně pobývala na území

oprávněně na základě podané žádosti a zároveň si vyžádal relevantní rozhodnutí Komise i Krajského soudu v Praze. Soud má tedy za to, že správní orgány dostatečně zohlednily veškeré okolnosti týkající se oprávněnosti pobytu žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty.

46. Žalobkyně zároveň namítá nepřiměřenost délky uloženého zákazu vstupu. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán I. stupně vzal při svém rozhodnutí v potaz okolnosti případu (délka nelegálního pobytu, ve prospěch zohlednil, že šlo o první porušení předpisů), žalovaný tuto argumentaci doplnil, že ani skutečnost, že cizinka přišla řešit svůj neoprávněný pobyt sama, není důvodem pro snížení stanovené doby. Cizinka neuvedla jediný důvod, který by jí bránil řešit pobytovou situaci dříve, a ke správnímu orgánu se dostavila až s odstupem času. Přestože bydlí v Praze u kamarádky, doposud se dle provedené lustrace odvolacím orgánem k pobytu na dané adrese nenahlásila, a nadále si tak neplní své povinnosti stanovené zákonem. Žalovaný dále doplnil, že stanovená doba dvou let zákazu pobytu nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů. Soud toto odůvodnění považuje za dostatečné.
47. Žalobkyně sice uvádí, že v obdobných případech správní orgán I. stupně přistupuje k uložení mírnějších opatření, např. k uložení povinnosti opustit území. Toto své tvrzení však nijak nedokládá. Správní orgány vycházely ze skutkového stavu, dle něhož žalobkyně na území ČR pobývala neoprávněně od 17. 2. 2021 do 24. 2. 2022, tj. po dobu více než jednoho roku. Tvrdí-li žalobkyně, že o neoprávněnosti svého pobytu nevěděla, neuvádí žádné skutečnosti, které by jakékoli pochybnosti ohledně její pobytové situace odůvodňovaly. Žalobkyně ani nezpochybňuje, že její zaměstnání skončilo ke dni 19. 10. 2020. Pokud však její zaměstnání k danému dni skončilo, žalobkyni muselo být zřejmé, že podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců její zaměstnanecká karta zanikne, nepožádá-li do 60 dnů o změnu zaměstnavatele.
48. Žalobkyně dále namítala nedostatečnou dobu stanovenou k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101*

správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.

49. Soud považuje dvacetidenní dobu k vycestování žalobkyně za přiměřenou. Správní orgány rozhodly v zákonem stanoveném rozmezí při určování doby pro vycestování. Správní orgán I. stupně tuto dobu řádně odůvodnil (cizinka vlastní platný pas, je schopna cestovat, disponuje finančními prostředky k vycestování), přičemž nepřekročil zákonem stanovené meze, ani nezneužil svého správního uvážení (blíže ke správnímu uvážení srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154). Žalovaný pak argumentaci doplnil, považoval za podstatné, že odvolacího námitka nebylo dostatečně konkrétní, žalobkyně je dospělou soběstačnou osobou a občankou Vietnamu, kde má svou rodinu, v ČR nic nevlastní, nemá zde žádné vazby. Řízení bylo zahájeno dne 24. 2. 2022, kdy se cizinka dostavila řešit svůj neoprávněný pobyt, měla tak dostatek času a prostoru, aby se na své vycestování připravila a vyřešila si své záležitosti spojené s vycestováním. Chybně pak uvedla, že disponuje finančními prostředky k vycestování, což nekoresponduje s její výpovědí. Kromě špatné finanční situace cizinka neuvedla žádné nevyřešené záležitosti na území ČR ani žádné okolnosti, které by jí bránily ve vycestování ve stanovené lhůtě. Nutno podotknout, že cizinka má navíc možnost dle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců během doby k vycestování z území Evropské unie požádat o stanovení nové doby k vycestování.
50. Soud doplňuje, že žalobkyně ani v žalobě neuvádí, z jakého důvodu je pro ni tato doba k vycestování nedostatečná, případně jakou dobu by k obstarání všech záležitostí potřebovala. Zároveň má reálně mnohem větší prostor pro obstarání záležitostí k vycestování než 20 dnů, neboť je oprávněna na území setrvat i po dobu vedení řízení o odvolání a žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění.
51. K námitce žalobkyně, že právní úprava v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 8 směrnice 2011/98/EU, lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud se již souladností automatického skončení dlouhodobého pobytu zánikem zaměstnanecké karty s unijním právem zabýval například v rozsudku ze dne 17. 9. 2019, č. j. 4 Azs 275/2019-27. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl: „V posuzovaném případě byl stěžovatel držitelem platné zaměstnanecké karty, přičemž dne 20. 2. 2018 ukončil pracovní poměr, ke kterému bylo toto oprávnění vydáno. Vzhledem k tomu, že v průběhu 60 denní lhůty nepodal žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele ani nepožádal o prodloužení této lhůty, došlo k naplnění podmínek § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě výše uvedených skutečností tak vlastním jednáním stěžovatele došlo k zániku platnosti zaměstnanecké karty, přičemž správní orgán prvního stupně následně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejednalo se tedy o situaci, ve které by platnou zaměstnaneckou kartu stěžovatele správní orgán prvního stupně odnímal, a proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že i v jeho případě mělo být vydáno odůvodněné rozhodnutí podle čl. 8 odst. 1 směrnice.“ Dále uvedl: „Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností uzavírá, že ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není v rozporu s unijní právní úpravou obsaženou ve směrnici. O správnosti tohoto závěru nemá Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti, a proto neshledal žádný důvod k podání žádosti Soudnímu dvoru Evropské unie o rozhodnutí o předběžné otázce. Dále závěrem konstatuje, že ačkoliv je stěžovatel cizincem, je jeho povinností znát a dodržovat právní předpisy platné v České republice, a to včetně zákona o pobytu cizinců. Nesplní-li tuto povinnost, musí také nést odpovídající důsledky spočívající v zániku oprávnění pobývat na území České republiky.“

52. Ke stejným závěrům došel Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 6. 9. 2023, č. j. 1 Azs 98/2023-53. Nejvyšší správní soud zde výslovně konstatoval, že neshledal důvody pro předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.
53. Soud tedy vychází ze závěrů Nejvyššího správního soudu, že zánik zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není odejmutím zaměstnanecké karty ve smyslu čl. 8 směrnice 2011/98/EU. Městský soud se však domnívá, že za takto striktně nastavené právní úpravy cizinec má pouze omezenou možnost bránit se proti „zániku“ zaměstnanecké karty v případě, že má za to, že pracovní poměr ve skutečnosti neskončil. Ve výjimečných případech přitom skutečně může nastat situace, kdy pracovněprávní vztah ve smyslu zákoníku práce neskončí, přestože jsou o tom úřad práce a OAMP informováni. Jednou z možností namítat neskončení pracovněprávního vztahu, na který byla vydána zaměstnanecká karta, je v rámci řízení o žádosti prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Cizinec však již v dané chvíli nedisponuje oprávněním k pobytu, dokud by nedošlo k prokázání, že zaměstnanecká skutečně nezanikla. Správní orgány vedoucí řízení o správním vyhoštění přitom musí přihlídnout ke skutečnosti, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění může dojít k zásadnímu zásahu do pobytového oprávnění cizince. Obdobně však k tomuto řízení musí přistupovat cizinec, který tvrdí, že jeho pracovněprávní vztah nezanikl, a tato svá tvrzení řádně odůvodnit a předložit případné důkazy, které svědčí o tom, že pracovněprávní vztah nezanikl. Vzniknou-li důvodné pochybnosti o tom, že pracovněprávní vztah cizince nezanikl a probíhá-li řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, bude vhodné řízení o správním řízení přerušit do rozhodnutí o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Správní orgány rozhodující o správním vyhoštění jsou sice vázány pravomocným rozhodnutím jiného správního orgánu o zastavení řízení o prodloužení zaměstnanecké karty z důvodu jejího zániku, předloží-li však účastník řízení v řízení o vyhoštění podloženou argumentaci, kterou zpochybňuje zánik zaměstnanecké karty, musí se jí správní orgán zabývat a v případě důvodných pochybností o zániku zaměstnanecké karty řízení o správním vyhoštění přerušit do doby rozhodnutí ve věci.
54. Soud však v případě žalobkyně neshledal důvod pro tento opatrnější postup, neboť žalobkyně skutečně žádným způsobem – ani svými tvrzeními, ani přiloženými dokumenty – nezpochybnila, že v jejím případě došlo k ukončení pracovněprávního vztahu ke dni 19. 10. 2020. Tyto skutečnosti správní orgány ve svých rozhodnutích zohlednily a řádně se s nimi vypořádaly.
55. Při jednání soudu bylo též od žalující strany zjištěno, že Krajský soud v Praze dne 14. 5. 2024 zamítl žalobu proti rozhodnutí ze dne 19. 9. 2022, č. j. MV-113078-4/SO-2022, ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Vše tedy nasvědčuje tomu, že žalovaný vyhodnotil okolnosti případu žalobkyně správně a správně posoudil otázku ukončení jejího pracovního poměru u zaměstnavatele X a.s.
56. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně